

Panggeuing Sajajar - Nomer Opat

Pondasi Iman jeung Bahaya Mopohokeunana: Palajaran tina Nubuat jeung Sajarah

Jeff Pippenger

2023-08-08

Saha anu ku Mantenna bade diajarkeun pangaweruh? jeung saha anu ku Mantenna bade dipapahamkeun kana piwulang? nya eta maranehna anu geus eureun nyusu kana susu, jeung anu geus dipisahkeun tina payudara.

Sabab parentah kudu parentah di luhur parentah, parentah di luhur parentah; garis di luhur garis, garis di luhur garis; di dieu saeutik, di dinya saeutik:

Sabab ku biwir nu gagap jeung ku basa séjén Anjeunna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranehna Anjeunna ngadawuh, Ieu teh pangreureuhan, ku ieu maraneh bisa mere reureuh ka nu capé; jeung ieu teh pangsegeran: tapi maranehna teu daék ngadéngé.

Tapi firman PANGERAN ka maranehna jadi parentah demi parentah, parentah demi parentah; padalisan demi padalisan, padalisan demi padalisan; di dieu saeutik, di ditu saeutik; supaya maranehna indit, tuluy titajong ka tukang, remuk, kajiret, sarta katangkep. Yesaya 28:9–13.

Ayat-ayat ieu tina kitab Yesaya geus remen dibahas dina Méja Habakuk. Di dieu kuring ngan ukur perlu nyabit sakeudeung, nyokot hiji dua pokok tina ayat-ayat saméméhna éta, pikeun nambahan kana pedaran anu keur dibahas ayeuna. Petikan ieu nembongkeun hiji bangsa anu gagal dina hiji ujian, sabab maranehna “go, and fall backward, and be broken, and snared, and taken.” Maranehna téh bangsa anu gagal dina ujian ngeunaan saha anu ku Allah bakal diupayakeun pikeun “teach” sangkan “understand” “knowledge” atawa “doctrine.” Ieu téh hiji ujian anu dumasar kana pamahaman kana nambahanana pangaweruh, ku kituna ieu ujian anu sarua anu misahkeun nu wijaksana jeung nu jahat dina Daniel pasal dua welas, sabab sakabéh nabi satuju sarta nandaan ahir dunya. Dina Daniel dua welas, nu “wise” ngartos, tapi nu “wicked” henteu ngartos kana nambahanana pangaweruh.

Jalma dina petikan Yesaya diuji ku “firman PANGERAN” anu “maranehna henteu daék ngadéngé.” Jeung “firman PANGERAN” anu husus anu ku maranehna ditolak, jeung anu saéstuna bakal ngamungkinkeun maranehna “ngartos” kana nambahanana “pangaweruh,” nyaéta aturan biblis anu nangtukeun kumaha nyaluyukeun sajarah-sajarah nubuat kalayan leres. Maranehna anu ragrag dina petikan Yesaya nolak aturan anu nétélakeun yén supaya ngartos hiji sajarah nubuat, aranjeun kudu néangan éta runtuyan “di dieu saeutik, di ditu saeutik.” Firman PANGERAN anu ngahasilkeun hiji ujian anu ku maranehna ditolak téh nyaéta téhnik milih garis-garis nubuat ti dieu jeung ti ditu, tuluy nempatkeun salah sahiji tina garis sajarah nubuat anu geus dipilih éta sajajar jeung garis-garis sajarah nubuat séjén anu nyarita ngeunaan téma anu sarua. Kasuksésan dina usaha nempatkeun garis kana garis ku cara kieu gumantung kana panerapan aturan-aturan tafsir nubuat anu sajati. Aturan-aturan éta, anu disebut “papagon,” ogé kudu dihiijikeun, jeung éta

kapanggihna di dieu jeung di ditu dina jero Alkitab. Parawan-parawan Yesaya anu gagal dina ujian, gagal lantaran maranéhna mopohokeun hal anu pangutama anu saéstuna teu meunang dipopohokeun, nyaéta yén sajarah ngulang deui.

“Urang taya naon-naon anu kudu dipikasiaeun ngeunaan mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan kumaha Gusti geus nungtun urang, jeung kana pangajaran-Na dina sajarah kahirupan urang nu kaliwat.” *Life Sketches*, 196.

Allah lain pangripta kabingungan, jeung hiji titik jangkar tina kanyataan éta nyaéta yén unggal nabi dina Alkitab nuju ngaidentifikasi garis nubuat anu sarua. Maranéhna henteu sadayana ningali kajadian-kajadian anu sarua persis dina éta garis, tapi éta salawasna garis kajadian anu sarua dina panungtungan dunya. Éta téh kajadian-kajadian anu ngarah kana panutupan mangsa kasempetan rahmat, tuluy dituturkeun ku tujuh bala anu pamungkas anu ditungtungan ku Kadatangan Kristus anu Kadua. Carita saurang nabi bisa jadi ngeunaan umat Allah anu satia dina éta garis sajarah, tapi kasaksian nabi séjén bisa jadi ngeunaan umat Allah anu teu satia, atawa ngeunaan Amérika Serikat, Vatikan, Perserikatan Bangsa-Bangsa, para padagang bumi, atawa Islam, tapi éta salawasna garis anu sarua.

Pesen Élias dina Maleakhi, kitu deui pesen-pesen anu digambarkeun dina Wahyu pasal hiji, opat welas, jeung dalapan welas, sarta pesen dina Daniel sabelas jeung dua welas, téh nyaéta pesen anu sarua pisan. Éta sadayana mangrupa garis sajarah anu sarua, nanging masing-masing miboga sumbangan hususna sorangan kana éta carita.

Naon anu ampir sacara universal disalahpahami ngeunaan éta amanat husus téh nyaéta kanyataan yén éta ngan diungkabkeun ka umat Allah pas saméméh ditutupna mangsa kasempetan manusa. Ku nyaho yén amanat husus éta salawasna mere peringatan ngeunaan geuwat datangna panutupan mangsa kasempetan, urang baris nalungtik meureun gambaran anu pangjelasna ngeunaan panutupan mangsa kasempetan dina Alkitab.

Anu teu adil, sina tetep teu adil kénéh; jeung anu najis, sina tetep najis kénéh; jeung anu bener, sina tetep bener kénéh; jeung anu suci, sina tetep suci kénéh. Wahyu 22:11.

Saméméh ahir waktu pangadilan rahmat diumumkeun di Bait Suci nu aya di luhur ku kecap-kecap dina ayat sabelas, kudu aya hiji amanat peringatan husus anu sipatna nabi tina kitab Wahyu anu geus dibuka meteraina ka para abdi Allah.

Sarta manéhna nyarios ka kuring, “Ulah disegel kecap-kecap nubuat tina kitab ieu, sabab waktuna geus caket. Sing saha anu teu adil, tetep baé dina kaadilanana anu teu adil; jeung sing saha anu najis, tetep baé dina kanajisanana; jeung sing saha anu bener, tetep baé dina kabeneranana; jeung sing saha anu suci, tetep baé dina kasucianana.” Wahyu 22:10, 11.

Bakal aya hiji amanat nubuat husus anu bakal dipikawanoh ku umat Allah pas saméméh tujuh bala panungtung. Nalika éta “waktuna geus deukeut,” “nubuat tina ieu kitab” (nubuat Wahyu) anu geus disegel bakal dibuka segelna. Hiji-hijina nubuat dina kitab Wahyu anu geus disegel nyaéta nubuat ngeunaan tujuh guludug.

Tuluy kuring nempo malaikat anu séjén, anu gagah perkasa, turun ti sawarga, make papakéan mega; dina sirahna aya katumbiri, beungeutna siga panonpoé, ari suku-sukuna kawas tihang seuneu. Dina leungeunna aya hiji kitab leutik anu geus muka; tuluy anjeunna nempatkeun suku katuhuna dina laut, jeung suku kéncana dina bumi, sarta sasauran ku sora tarik, kawas singa ngagero; sarta sanggeus anjeunna ngagero, tujuh guludug ngedalkeun sora maranéhna. Jeung waktu tujuh guludug éta geus ngedalkeun sora maranéhna, kuring rék nulis; tapi kuring ngadéngé hiji sora ti sawarga, nu nyarios ka kuring, “Segelkeun éta hal-hal anu geus diucapkeun ku tujuh guludug téa, sarta ulah ditulis.” Wahyu 10:1–4.

Teu lila saméméh masa pangujian manusa ditutup, nalika “waktuna geus deukeut,” bakal aya pambukaan segel tina hiji bebeneran husus Alkitab anu nandaan “hal-hal anu kudu geura kajadian.” Malaikat anu perkasa dina Wahyu sapuluh téh nya éta Yesus Kristus, anu ngagero saperti Singa.

“Malaikat anu kawasa anu maréntahkeun ka Yohanes téh taya lian ti Yesus Kristus. Ngalengkahkeun suku katuhuna dina laut, jeung suku kéncana dina darat garing, nembongkeun bagian anu keur dipaénkeun ku Anjeunna dina adegan-adegan panungtungan tina papaséa agung jeung Sétan. Ieu posisi nandakeun kakawasaan jeung kawenangan-Na anu pangluhurna kana sakuliah bumi. Papaséa éta geus beuki ngagedéan jeung beuki pageuh ti jaman ka jaman, sarta baris terus kitu nepi ka adegan-adegan panungtungan, nalika karya anu kacida trampilna tina kakawasaan poék ngahontal puncakna. Sétan, ngahiji jeung jalma-jalma jahat, bakal nipu sakuliah dunya jeung gereja-gereja anu henteu narima kanyaah kana bebeneran. Tapi malaikat anu kawasa éta nungtut perhatian. Anjeunna ngagero ku sora tarik. Anjeunna kudu mintonkeun kakawasaan jeung kawenangan sora-Na ka jalma-jalma anu geus ngahiji jeung Sétan pikeun ngalawan bebeneran.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 971.

Dina ahirna, “gereja-gereja” anu ku “Sétan” dipidangkeun kana kasasaran téh kasasabkeun lantaran maranéhna henteu narima kanyaah kana “bebeneran.” Kecap “bebeneran” dina petikan tina kadua Tesalonika anu kakara dirujuk ku Sister White téh nya éta kecap Yunani poko anu asalna tina kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “bebeneran,” anu diwangun ku tilu aksara Ibrani sarta ngagambarkeun Alfa jeung Omega. Naha aya bukti biblika yén bebeneran anu patali jeung aturan panyebutan kahiji, anu ngagambarkeun hiji sipat tina tabiat Kristus, nya éta bebeneran anu ditampik sarta ku kituna ngahasilkeun kasasaran anu kacida kuatna?

Ayeuna kami nyuhunkeun ka aranjeun, dulur-dulur, demi datangna Gusti urang Yesus Kristus, jeung ku dikumpulkeunana urang babarengan ka Mantenna, supaya aranjeun ulah gancang kaguncang dina pikiran, atawa jadi guligah, boh ku roh, boh ku omongan, boh ku surat anu saolah-olah ti kami, saolah-olah poé Kristus geus caket. Ulah aya saurang ogé anu nipu ka aranjeun ku cara naon baé; sabab poé éta moal datang, lamun murtadna can datang heula, jeung jelema dosa éta can dinyatakeun, nyaéta anak kabinasaan; anu ngalawan jeung ngangkat dirina saluhureun sagala anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah jadi Allah, linggih di Bait Allah, bari némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah. Naha aranjeun henteu inget, yén basa kuring masih kénéh aya jeung aranjeun, kuring geus nyaritakeun ieu perkara ka aranjeun? Jeung ayeuna aranjeun nyaho naon anu nahan, supaya manéhna dinyatakeun dina waktuna. Sabab rusiah kajahatan geus mimiti digawé; ngan anu

ayeuna nahan téh bakal terus nahan, nepi ka manéhna dipiceun ti tengah jalan. Jeung sanggeus éta, si Jahat éta bakal dinyatakeun, anu ku Gusti bakal dilebur ku napas tina sungut-Na, sarta dibinasakeun ku kamulyaan datangna-Na; nyaéta manéhna anu datangna nurutkeun pagawéan Iblis kalawan sagala kakawasaan jeung tanda-tanda jeung mujijat-mujijat bohong, sarta kalawan sagala rupa tipu daya katidakadilan dina jalma-jalma anu binasa; ku sabab maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun. Jeung ku lantaran éta Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu kuat, supaya maranéhna percaya kana kabohongan; supaya maranéhna kabéh dihukum, nyaéta anu henteu percaya kana bebeneran, tapi resep kana katidakadilan. 2 Tesalonika 2:1–12.

Petikan ieu tina Tesalonika geus remen dipedar dina Tabel Habakuk, ku sabab éta dina ieu waktu urang ngan ukur méré katerangan singget. Anu ku Sister White disebut “kalakuan anu matak héran ti Sétan” nyaéta anu ku Paulus disebut “pagawéan Sétan kalayan sagala kakawasaan, tanda-tanda, jeung mujijat-mujijat bohong.” Pagawéan nipu anu diidentifikasi ku Sister White jeung Paulus dimimitian dina hukum Minggu di Amérika Serikat.

“Ku ayana kaputusan anu ngalaksanakeun pangadegna kapapaan kalawan ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal misahkeun dirina sapinuhna ti kabeneran. Nalika Protestantisme ngulurkeun leungeunna meuntas jurang pikeun nyekel leungeun kakawasaan Roma, nalika manéhna ngalegaan leungeunna ngalangkungan lebak jero pikeun silihjabat leungeun jeung Spiritisme, nalika, dina pangaruh ieu persatuan tilu rupa, nagara urang bakal mungkir kana unggal asas Konstitusina salaku pamaréntahan Protestan jeung républik, sarta bakal nyieun jalan pikeun sumebarna kapalsuan jeung pangabobodo kapapaan, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun pagawéan mujijat Iblis, sarta yén ahir geus deukeut.” Testimonies, jilid 5, 451.

Dina ieu petikan dina surat ka Tesalonika anu keur urang tinimbangan, Paulus ngaidentifikasi paus dina ahir dunya ku opat istilah anu béda. Paus téh “jalma dosa,” anjeunna téh “anak kabinasaan,” anjeunna téh “rahasia kajahatan” jeung “Anu Jahat éta.” Paulus méré sababaraha ciri séjén ngeunaan paus salian ti opat ngaran éta, sabab anjeunna ngawartosan ka urang yén paus, (anu dina jaman Paulus masih kénéh bakal datang) “bakal dinyatakeun dina waktuna.”

Paus “bakal diungkabkeun dina mangsana,” sarta bukti biblikal anu pangécésna, sanajan lain hiji-hijina bebeneran biblikal; bebeneran biblikal anu pangécésna yén paus ti garéja Roma téh antikristus dina nubuat Alkitab diteguhkeun ku tujuh rujukan anu béda jeung langsung dina Alkitab anu nangtukeun “mangsa” nalika kapausan bakal ngadominasi bumi, nyaéta “mangsa” anu ku umat manusa disebut Jaman Poék. Alkitab ngungkabkeun paus salaku kapausan ku cara sababaraha kali nangtukeun période “mangsa” anu pasti, ti taun 538 nepi ka 1798, nalika kapausan bakal maréntah dunya. Paulus nyarios yén anjeunna bakal diungkabkeun dina mangsana.

Paulus ogé netelakeun yén éta téh paus anu “nangtang jeung ngangkat dirina saluhureun sakabéh anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna salaku Allah linggih di Bait Allah, nembongkeun dirina yén manéhna téh Allah.” Di antara hal-hal séjén, ieu nandakeun yén antikristus dina nubuat Alkitab téh mangrupa lambang kaagamaan. Manéhna lain Hitler, atawa Alexander Agung. Ieu leuwih ngarapetkeun deui idéntifikasi kana paus, sabab manéhna lain

saukur saurang lalim kaagamaan, tapi saurang lalim kaagamaan anu ngaku aya di jero Bait Allah. Antikristus ngaku yén manéhna linggih di jero garéja Kristen.

Numutkeun Paul jeung Daniel, nalika paus aya di garéja Kristen anu ku anjeunna diprofésikeun, anjeunna nembongkeun watak Sétan anu hayang linggih dina tahta Allah jeung dipunjung luhureun sagala hal. Kuring nyebut Paul jeung Daniel sabab kalolobaan panapsir Alkitab ngaku yén nalika Paul nembongkeun yén salah sahiji ciri paus téh nyaéta yén anjeunna saurang narsisis lengkep, Paul sabenerna ngan saukur keur ngutip tina pedaran Daniel ngeunaan paus dina Daniel pasal sabelas, tempat Daniel nyatet kieu:

“Jeung raja éta bakal ngalampahkeun nurutkeun pangersana sorangan; sarta manéhna bakal ngagunkeun dirina, jeung ngagedékeun dirina luhureun unggal allah, sarta bakal ngucapkeun hal-hal anu matak hémeng ngalawan Allah nu ngungkulan sakabéh allah, sarta bakal hasil nepi ka murka éta tuntas kalaksanakeun: sabab anu geus ditangtukeun éta bakal kajadian.” Daniel 11:36.

Nalika Paulus nyarita ngeunaan watak narsistik paus, anjeunna ngungkabkeun deui ayat Daniel sarta nyebutkeun yén paus téh anu “opposeth and exalteth himself above all that is called God, or that is worshipped; so that he as God sitteth in the temple of God, shewing himself that he is God.” Ayat dina Daniel anu ngaidentifikasi watak kapausan ogé nuduhkeun kana “time” anu geus ditetepkeun pikeun “reveal” yén kapausan téh antikristus, ku sabab anjeunna ngaidentifikasi yén kapausan bakal “prosper” nepi ka “indignation be accomplished.”

“Pangamuk” éta réngsé dina taun 1798, ku kituna Daniel dina ayat éta (sanajan ieu lain salah sahiji ti tujuh tempat langsung dina kitab Daniel jeung Wahyu anu nyebutkeun sajarah 1260 taun), tapi sanajan kitu sacara langsung ngaidentifikasi kakawasaan kapapaan sarta nandaan yén éta narima “luka nu matak paéh,” sakumaha Yohanes nyebutna, dina taun 1798. Ku kituna, ayat éta ngaidentifikasi ahirna mangsa pamaréntahan kapapaan, sanajan henteu ngaidentifikasi lilana pamaréntahan éta.

Dina éta petikan, Paulus ogé ngaidentifikasi hiji kakawasaan anu bakal nahan kapapaan supaya henteu nyokot kakawasaan dunya dina taun 538, nalika anjeunna nyatakeun yén urang Tesalonika anu keur ditulisanana geus nyaho kana bebeneran husus ieu. Anjeunna nimbulkeun patalékan, “Remember ye not, that, when I was yet with you, I told you these things?” Anjeunna ngélingan maranéhna yén maranéhna geus nyaho “what withholdeth” (hartina nahan) kapapaan nepi ka anjeunna “be revealed in his time.” Kakawasaan anu miheulaan sarta nyegah kapapaan tina nyokot kakawasaan dunya nyaéta kakawasaan anu ngawasaan dunya nalika Paulus nulis éta surat. Éta nyaéta Roma kapir. Paulus nulis yén Roma kapir bakal “taken out of the way” sangkan kapapaan bisa nyokot kakawasaan dunya.

Pamahaman ieu anu ngantunkeun William Miller pikeun ngakuan yén kakawasaan anu dilambangkeun salaku “the daily” dina kitab Daniel téh nyaéta Roma kapir. Adventisme ngaku yén kerangka, ku kituna sakabéh pamahaman nubuat William Miller, dumasar kana pamahamanna ngeunaan kitab Daniel jeung Wahyu, sarta yén dua kitab éta nyanghareupan dua kakawasaan anu ngagundulkeun, nyaéta Roma kapir jeung Roma kapapaan. Dina petikan dina Tesalonika, Miller,

anu geus nyaho ti heula (sakumaha unggal urang Protestan nyaho dina mangsana, yén paus téh antikristus); nalika anjeunna ngakuan yén Roma kapir téh kakawasaan sajarah anu miheulaan pamaréntahan kapapaan, sarta yén Paulus geus nyatakeun yén Roma kapir kudu disingkirkeun heula saméméh kapapaan naék kana tahta bumi, anjeunna tuluy ngahubungkeun ieu jeung kitab Daniel sarta “the daily,” anu nyebutkeun tilu kali yén the daily kudu “dicabut” saméméh kapapaan nyokot kadali kana dunya. Kasaksian Paulus ngamungkinkeun Miller ningali yén Roma kapir téh “the daily” dina Daniel, sarta sanggeus éta anjeunna tiasa ngakuan yén dua kakawasaan anu ngagundulkeun dina Daniel téh nyaéta Roma kapir jeung Roma kapapaan. Kaleresan ieu ngagambarkeun pondasi gerakan Millerite. Adventisme pasti nolak karya Miller kiwari, tapi maranéhna tetep ngartos yén gambaran umum ngeunaan mekarna pamahaman Miller ngeunaan “the daily” dina Daniel ieu ngabuktikeun yén kakawasaan anu ku Paulus disebut “ngahalangan” naékna kakawasaan kapapaan nepi ka éta kakawasaan dipiceun téh nyaéta Roma kapir, mangrupa analisis anu leres ngeunaan pamikiran Miller dina jejer-jejer ieu.

Ku kituna, ku ayana bebeneran ngeunaan “the daily” dina kitab Daniel minangka lambang Roma kapir anu miheulaan karajaan Roma kapapaan anu ku Daniel geus digambarkeun minangka kajijikan anu ngabalukarkeun karuksakan, Miller lajeng tiasa mikawanoh waktu-waktu nubuat anu patali jeung karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sarta nalika pipikiranana dibuka kana paham-paham ieu anjeunna nyusun runtuyan bebeneran anu ngawakilan pondasi Adventisme. Bebeneran-bebeneran éta tuluy diabadikeun dina dua tabel dina bagan para panaratas taun 1843 jeung 1850. Bebeneran-bebeneran éta mangrupa pondasi Adventisme, sarta éta dumasar kana pangakuan ngeunaan “waktu.” Sajarah ngeunaan iraha pondasi-podasi éta ditetepkeun mangrupa poko pedaran anu utama dina Tabel-tabel Habakkuk.

Anu henteu ditepikeun dina Tabél Habakkuk nyaéta yén pondasi-pondasi anu dumasar kana waktos ngahasilkeun hiji struktur anu nyayagikeun panempoan anu diperlukeun sangkan generasi panungtung ngartos yén aya bebeneran-bebeneran anu dilambangkeun minangka pondasi. Aya hiji bebeneran kahiji anu janten batu pangheulana pisan anu diteundeun dina pondasi, tapi “the daily” dina kitab Daniel sanés bebeneran kahiji Miller. Bebeneran anu bakal janten batu kahiji dina pondasi anu ku sabab éta Miller dihudangkeun pikeun ngawangun nyaéta “the seven times” dina Imamat dua puluh genep, tapi tanpa bebeneran ngeunaan “the daily,” Miller moal ngartos struktur nubuat anu anjeunna kedah ngartos supaya tiasa nepikeun amanat malaikat kahiji. Strukturna nyaéta nempatkeun nubuat dina sudut pandang dua kakawasaan anu ngancurkeun. Miller keur nyanghareupan naga (Roma kapir) jeung sato galak (kapapaan). Malaikat katilu nyanghareupan naga (Perserikatan Bangsa-Bangsa), sato galak (kapapaan), jeung nabi palsu (Amérika Sarikat).

Upami aya jalma narima sakabéh, lain sawaréh, tapi sakabéh ramalan waktu anu ditepikeun ku kaum Millerite dina dua bagan suci para panaratas, jalma éta kudu nalungtik éta bebeneran sacara pribadi. Kumaha manehna tiasa narima éta, lamun can kungsi mariksa éta? Lamun jalma-jalma anu nalungtik bebeneran dasar ngajadikeun éta bebeneran minangka tanggung jawab pribadina pikeun nguji, tuluy sanggeusna narima sakabéh éta bebeneran, mangka maranéhna geus ngadegkeun wangunanana dina Batu Karang, lain dina keusik.

“Sing saha anu ngadeg jadi pangregep Allah dina témbok Sion kudu jadi jalma-jalma anu mampuh ningali bahaya saméméh nepi ka jalma-jalma,—jalma-jalma anu bisa ngabédakeun antara bebeneran jeung kasalahan, kabeneran jeung kateuadilan.

“Panggeuing geus datang: Teu meunang aya naon-naon anu diasupkeun anu bakal ngaguncang dasar iman anu ku urang geus dijadikeun pangwangunan ti saprak amanat éta sumping dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kami aya dina amanat ieu, jeung ti saprak harita kami geus nangtung di hareupeun dunya, satia kana cahaya anu geus dipaparinkeun ku Allah ka urang. Kami henteu boga niat pikeun ngageserkeun suku kami tina landasan tempat suku éta geus diteundeun, nalika sapopoé kami neangan Gusti kalayan doa anu sungguh-sungguh, bari neangan cahaya. Naha aranjeun nyangka yén kami bisa ngantunkeun cahaya anu geus dipaparinkeun ku Allah ka kami? Éta kudu jadi saperti Batu Karang Jaman-Jaman. Éta geus nungtun kami ti saprak éta dipaparinkeun.” Review and Herald, 14 April 1903.

Supaya jalma-jalma anu rék ngadangu bisa nalungtik nubuat-nubuat waktu dina sajarah Millerit, diperlukeun hiji léngkah pikeun niténan mangsa-mangsa sajarah anu dilambangkeun ku nubuat-nubuat waktu éta. Ieu ngagambarkeun pagawean ngajentrekeun kajadian-kajadian dina hiji garis waktu. Lamun saurang murid nubuat geus nepi ka tingkat panalungtikan di mana manéhna nimbang-nimbang mangsa-mangsa nubuat ieu, anu ku kaum Millerit dipikawanoh tina Alkitab sarta satuluyna ditegeskeun ku catetan sajarah, manéhna bakal aya dina kaayaan pikeun ngakuan yén sajarah dina awal nubuat waktu éta sacara simbolis ngalambangkeun sajarah dina ahir nubuat anu sarua. Tina éta sudut paningal, murid éta kudu diajar yén sajarah téh ngulang. Kalawan pamahaman éta geus mapan, manéhna ogé kudu ningali yén Isa ngajentrekeun ahir ku awal.

Jeung tina garis nubuat kenabian anu ngagambarkeun ahir dunya minangka “pangwangunan hiji Bait Allah,” anu nalungtik kedah terang yén aya hiji batu puncak panungtungan anu dipasang dina bait anu diwangun di luhur pondasi. Anjeunna kedah nepi ka ningali yén pondasi bait anu ku Miller dipaké pikeun dibawa kana caang (anu ngawakilan Yesus Kristus, sabab moal aya pondasi séjén anu bisa diteundeun sajaba ti Yesus Kristus), nyaéta hiji pondasi anu diwangun dina waktu nubuat. Ku sabab Yesus ngagambarkeun ahir ku mitembeyan, anu nalungtik ogé kedah ningali yén batu puncak, batu panungtungan dina bait—kedah saajar jeung pondasi. Pikeun Miller, pondasi bait téh waktu nubuat, tapi sanajan kitu pondasi éta taya lian nyaéta Yesus Kristus.

Numutkeun kurnia Allah anu dipaparinkeun ka abdi, sakumaha saurang ahli wangunan anu wijaksana, abdi parantos neundeun pondasi, sarta anu sanés ngawangun di luhur éta. Nanging sing unggal jalma waspada kumaha anjeunna ngawangun di luhurna. Sabab teu aya anu tiasa neundeun pondasi anu sanés ti batan anu parantos diteundeun, nyaéta Yesus Kristus. 1 Korinta 3:10, 11.

Paulus keur netelakeun pagawéanana minangka ngadegkeun hiji bait anu pondasina atawa awalna geus diteundeunna. Anjeunna téh rasul pikeun bangsa-bangsa kahirupan, sarta anjeunna dipaké pikeun neundeun pondasi garéja Kristen. Dina petikan anu sarua, Paulus ogé netelakeun yén awak urang téh bait Roh Suci. Aya ogé Bait Allah Suleman jeung Kemah Suci ti padang gurun, anu sakabéhna miboga pondasi, sarta éta kabéh digambarkeun minangka Yesus Kristus. Pondasi anu ku Miller dipaké pikeun diadegkeun téh nyaéta bait Adventisme, sarta pondasi bait éta tangtu pisan Yesus

Kristus; nanging, leuwih husus deui, éta téh bait anu diadegkeun ku bahan-bahan anu rohani jeung nubuat.

Ku sabab kitu batu puncak ogé kudu ngalambangkeun Yesus Kristus, tapi batu puncak ogé kudu ngamuat hiji aturan nubuat anu utama, sabab ka Miller dipasihkeun sakumpulan aturan anu ngandung aturan utama golongan Millerit, nyaéta prinsip “sataun pikeun sapoé”. Tanpa éta aturan, moal aya pangakuan kana nubuat waktu, ku kituna moal aya dasar. Kudu aya padanan dina ahir anu ngawakilan Yesus Kristus (Dasar), nya éta hiji aturan utama dina jero sakumpulan aturan anu netepkeun Wahyu Yesus Kristus. Aturan éta tangtu waé nyaéta aturan “sebutan kahiji”, anu ngawakilan sipat tabiat Kristus anu nandaan ahir ti mimiti.

Dina 2 Tesalonika, jalma-jalma anu henteu nampi kanyaah kana kayaktian supaya maranéhna bisa disalametkeun, nolak kayaktian sakumaha digambarkeun ku kecap Yunani anu asalna tina kecap Ibrani anu diwangun ku tilu aksara, anu ditarjamahkeun jadi “kayaktian” dina Perjanjian Heubeul. Golongan anu narima panyasab anu kuat, ku sabab maranéhna percaya kana hiji bohong, nampik pikeun mulang kana jalan-jalan baheula, nyaéta pondasi-pondasi Adventisme sakumaha dipidangkeun dina dua bagan suci. Ku kituna, dina petikan anu geus sawatara waktu ayeuna ku urang dipertimbangkeun, dinyatakeun kieu:

“Malaikat anu perkasa anu mere pituduh ka Yohanes téh lain saurang pribadi séjén iwal ti Yesus Kristus. Nempatkeun suku katuhu-Na dina sagara, jeung suku kénca-Na dina taneuh garing, nunjukkeun bagian anu keur dipigawé ku Anjeunna dina pamandangan panungtungan tina pasulayan agung jeung Iblis. Kalungguhan ieu nandakeun kakawasaan jeung kawenangan-Na anu pangluhurna kana sakuliah bumi. Pasulayan éta geus beuki kuat jeung beuki pageuh ti mangsa ka mangsa, sarta baris terus kitu nepi ka pamandangan panutup, nalika karya anu kacida licinna tina kakawasaan poék ngahontal puncakna. Iblis, ngahiji jeung jalma-jalma jahat, bakal nipu sakuliah dunya jeung garéja-garéja anu henteu narima kanyaah kana kayaktian. Tapi malaikat anu perkasa nungtut supaya diperhatikeun. Anjeunna ngagorowok ku sora tarik. Anjeunna baris némbongkeun kakawasaan jeung kawenangan sora-Na ka jalma-jalma anu geus ngahiji jeung Iblis pikeun ngalawan kayaktian.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Dina petikan saméméhna, “jamaah-jamaah anu henteu narima kanyaah kana bebeneran” téh nya éta parawan-parawan jahat jeung bodo dina kitab Daniel jeung Mateus anu, nurutkeun Amos 8:12, baris mimiti neangan pesen panggeuing pamungkas ti Allah nalika geus kasep. Geus kasep, sabab maranéhna percaya kana hiji kabohongan ngeunaan dasar-dasar Adventisme. Adventisme mimiti nginum éta kabohongan dina taun 1863, sarta ti harita tuluy waé ngageser ka handap sapanjangna.

Naon anu rék ku sim kuring ditulis téh sigana sagemblengna subjektif, tapi cahaya nubuat anyar naon anu diasupkeun kana Adventisme saprak taun 1863? Ellen White nyebutkeun ngeunaan amanat taun 1888 ti Jones jeung Waggoner, yén éta téh amanat anu geus ku anjeunna ditepikeun mangtaun-taun. Amanat maranéhna meureun kadéngé anyar jeung ngageunjeungkeun pikeun Adventisme dina taun 1888, tapi kabaruan jeung kagétna éta lain dihasilkeun ku amanat anu anyar, melainkan ku kabutaan anu geus mimiti netep ka umat Allah saprak taun 1863.

Ellen White netepkeun yén Adventisme aya dina kaayaan Laodikea saméméh taun 1863, ku kituna kabutaan Laodikea geus mimiti ngarayap kana Adventisme saméméh 1863; tapi dina taun 1863 garéja sacara resmi nyingkirkeun bebeneran ngeunaan “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, anu mangrupa “nubuatan waktu” anu pangheulana pisan kapanggih ku Miller. Teu aya cahaya nubuatan anu mucunghul dina Adventisme ti saprak 1863! Naon anu robah?

Batu anu pangheulana pisan tina pondasi bait suci anu diwangun dina waktos nubuatan sarta ngawakilan Yesus Kristus, ku Adventisme disisihkeun dina taun 1863. Batu anu pangheulana dipasang ku Miller kana pondasi bait suci anu dumasar kana waktos sakumaha dipidangkeun dina kitab Daniel ku Kristus anu ngawakilan diri-Na salaku Palmoni, “anu ngitung kalawan ajaib,” ditampik sarta disisihkeun. Batu anu pangheulana pisan anu kapanggih ku Miller...

“Dina nyutat nubuat ngeunaan batu anu dipiceun, Kristus ngarujuk kana hiji kajadian anu saéstuna dina sajarah Israél. Kajadian éta patali jeung pangwangunan bait Allah anu kahiji. Sanajan éta miboga panerapan husus dina mangsa datangna Kristus anu kahiji, sarta kuduna nyentak urang Yahudi kalayan kakuatan husus, éta ogé ngandung pangajaran pikeun urang. Nalika bait Allah Suléman diadegkeun, batu-batu anu kacida gedéna pikeun témbok jeung pondasi geus disiapkeun sagemblengna di tempat ngagali batu; sanggeus dibawa ka tempat pangwangunan, teu meunang aya pakakas naon waé dipaké kana éta batu-batu; para pagawé ngan ukur kudu nempatkeunana dina posisina. Pikeun dipaké dina pondasi, hiji batu anu ukuranana luar biasa gedé sarta wangunna has geus dibawa; tapi para pagawé henteu manggihan tempat pikeun éta, sarta henteu daék narimana. Batu éta jadi gangguan pikeun maranéhna lantaran ngagolér teu kapaké di jalan maranéhna. Lila éta tetep jadi batu anu dipiceun. Tapi nalika para tukang ngadeukeutan kana peletakan batu juru, maranéhna lila néangan batu anu ukuranana cekap, kakuatanna cekap, sarta wangunna merenah, pikeun nempatan éta tempat anu tangtu, sarta nanggung beurat anu gedé anu bakal ditumpukeun ka dinya. Lamun maranéhna nyieun pilihan anu teu wijaksana pikeun éta tempat anu penting, kasalametan sakabéh wangunan bakal kaancam. Maranéhna kudu manggihan batu anu sanggup nahan pangaruh panonpoé, ibun, jeung badai. Sababaraha batu dina rupa-rupa waktu kungsi dipilih, tapi dina tekenan beurat anu kacida gedéna éta batu-batu ruksak jadi leubeut. Nu séjén teu sanggup nahan uji parobahan hawa anu ngadadak. Tapi ahirna perhatian dialihkeun kana batu anu geus lila dipiceun éta. Batu éta geus kakeunaan ku hawa, ku panonpoé, jeung ku angin ribut, tanpa némbongkeun retakan anu pangleutikna ogé. Para tukang mariksa éta batu. Eta geus tahan kana unggal uji iwal hiji. Lamun éta sanggup nahan uji tekenan anu beurat, maranéhna mutuskeun pikeun narima éta jadi batu juru. Ujina dilaksanakeun. Batu éta ditarima, dibawa ka tempat anu geus ditangtukeun pikeun dirina, sarta kapanggih yén éta cocog pisan. Dina titingalian nubuat, Yesaya dipintonkeun yén batu éta téh lambang Kristus. Anjeunna nyebutkeun:”

““Sucikeun PANGERAN Nu Maha Kawasa éta sorangan; sareng sing Anjeunna anu jadi kasieun maranéh, sareng sing Anjeunna anu jadi kagét maranéh. Jeung Anjeunna bakal jadi tempat suci; tapi jadi batu panghalang jeung cadas anu matak nyinggung pikeun duanana kulawarga Israil, jadi jerat jeung perangkap pikeun pangeusi Yerusalem. Jeung loba di antara maranéhna bakal titajong, sarta murag, sarta remuk, sarta kajiret, sarta katewak.’ Dina tetempoan nubuat anu nganteurkeun anjeunna ka mangsa datangna nu kahiji, nabi

dipidangkeun yén Kristus kudu nanggung pangalaman jeung ujian, anu perlakuan ka batu juru utama di Bait Suléman téh jadi lambangna. ‘Ku sabab kitu kieu timbalan Gusti ALLAH, Tenjo, Kami nempatkeun di Sion hiji batu pikeun pondasi, batu anu geus diuji, batu juru anu mulya, pondasi anu pageuh: sing saha anu percaya moal gagabah.’ Yesaya 8:13–15; 28:16.”

Dina hikmah anu taya watesna, Allah milih batu dasar, sarta nempatkeunana ku Anjeunna sorangan. Mantenna nyebut éta, “yayasan anu pasti.” Sakumna dunya tiasa nempatkeun kana éta sakabéh beban jeung kasedihan maranéhna; éta sanggup nanggung sadayana. Kalawan kasalametan anu sampurna maranéhna tiasa ngawangun di luhur éta. Kristus téh “batu anu geus diuji.” Jalma-jalma anu ngandel ka Anjeunna, moal kungsi didamel kuciwa ku Anjeunna. Mantenna parantos ngaliwatan unggal pangujian. Mantenna parantos nanggung unggal cobaan beurat tina kasalahan Adam, jeung kasalahan turunanana, sarta parantos medal leuwih ti nu meunang unggul tina kakawasaan kajahatan. Mantenna parantos nanggung beban-beban anu ditumpangkeun ka Anjeunna ku unggal jalma dosa anu tobat. Dina Kristus, hate anu pinuh ku kasalahan geus manggihan panglipur. Mantenna nyaéta yayasan anu pasti. Sakumna anu ngajadikeun Anjeunna sandaran maranéhna, maranéhana reureuh dina kaamanan anu sampurna.

Dina nubuat Yesaya, Kristus dinyatakeun minangka dasar anu pasti jeung batu panghalang. Rasul Petrus, anu nyerat ku ilham Roh Suci, kalayan écés nembongkeun ka saha Kristus jadi batu dasar, sarta ka saha jadi batu sandungan:

“‘Lamun maranéh geus ngaraosan yén Gusti téh welas asih. Sumping ka Anjeunna, anu ibarat batu anu hirup, mémang ditampik ku manusa, tapi dipilih ku Allah sarta mulya, aranjeun ogé, saperti batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Isa Al Masih. Ku sabab éta ogé geus kaunggel dina Kitab Suci, Tenjo, Kami neundeun di Sion hiji batu juru anu utama, anu kapilih, anu mulya; sarta sing saha anu percaya ka Anjeunna moal meunang kaéra. Ku kituna pikeun aranjeun anu percaya, Anjeunna téh mulya; tapi pikeun maranéh anu henteu nurut, batu anu ditampik ku para tukang wangun, éta pisan geus dijadikeun hulu juru, jeung hiji batu sandungan, sarta hiji cadas pikasigeungeun, nyaéta pikeun maranéh anu kasandung ku éta pangandika, lantaran maranéh henteu nurut.’ 1 Petrus 2:3–8.”

“Pikeun jalma-jalma anu percaya, Kristus téh dasar anu pasti. Maranéhna nyaéta anu tumpur kana Batu Karang éta tuluy diremuk. Pasrah ka Kristus jeung iman ka Anjeunna di dieu dipidangkeun. Tumpur kana Batu Karang éta tuluy diremuk hartina ninggalkeun kabeneran diri sorangan sarta datang ka Kristus kalayan handap asor saperti budak leutik, tobat tina palanggaran urang, sarta percaya kana kanyaah panghampura-Na. Kitu deui, ku iman jeung kataatan urang ngawangun dina Kristus jadi dasar urang.”

“Dina batu hirup ieu, boh urang Yahudi boh bangsa-bangsa séjén, sarua tiasa ngawangun. Ieu hiji-hijina dasar anu ku urang tiasa dipaké pikeun ngawangun kalayan aman. Ieu cukup lega pikeun sakumna, jeung cukup kuat pikeun nanggung beurat jeung beban sakuliah dunya. Jeung ku hubungan jeung Kristus, Batu Hirup éta, sakumna anu ngawangun dina dasar ieu jadi batu-batu hirup. Loba jalma ku usaha maranéhna sorangan dipahat, dipulas, jeung dipapaésan; tapi maranéhna moal tiasa janten ‘batu-batu hirup,’ sabab maranéhna henteu nyambung ka

Kristus. Tanpa hubungan ieu, teu aya saurang ogé anu tiasa disalametkeun. Tanpa hirup Kristus di jero urang, urang moal sanggup nahan badai panggoda. Kasalametan urang anu langgeng gumantung kana kanyataan yén urang ngawangun dina dasar anu pasti. Kiwari, kacida lobana anu keur ngawangun dina dasar-dasar anu can kungsi diuji. Nalika hujan turun, jeung topan ngamuk, jeung caah datang, imah maranéhna bakal rubuh, sabab éta henteu diadegkeun dina Batu Karang anu langgeng, nyaéta Kristus Yesus, Batu Juru anu utama.

“Ka maranéhnanana anu titajong ku firman, ku sabab maranéhna teu nurut,” Kristus téh batu sandungan. Tapi “batu anu dipiceun ku nu ngawangun, éta pisan anu dijadikeun batu poko juru.” Saperti batu anu dipiceun, Kristus dina pancén-Na di dunya geus nanggung pangalalaworakeun jeung panyiksa. Anjeunna “dihina jeung dipiceun ku manusa; jalma anu pinuh ku kasusah, jeung wanoh kana kanyeri: ... Anjeunna dihina, jeung ku urang henteu dipandang.” Yesaya 53:3. Tapi waktuna geus caket nalika Anjeunna bakal dimulyakeun. Ku kabangkitan tina antara nu maraot Anjeunna bakal dinyatakeun “Putra Allah kalayan kakawasaan.” Rum 1:4. Dina kadatangan-Na anu kadua Anjeunna bakal dipintonkeun minangka Gusti langit jeung bumi. Jalma-jalma anu ayeuna rék nyalibkeun Anjeunna bakal ngakuan kaagungan-Na. Di hareupeun jagat raya batu anu dipiceun éta bakal jadi batu poko juru.

“Jeung ka sing saha bae éta nimpah, tangtu bakal ngagiling anjeunna nepi ka jadi bubuk.” Jalma-jalma anu nolak Kristus moal lila deui bakal ningali kotana jeung bangsana diruksak. Kamulyaanana bakal diruntagkeun, sarta disebarkeun lir lebu di hareupeun angin. Jeung naon anu ngancurkeun urang Yahudi? Éta téh batu karang anu, upama maranéhna ngawangun dina luhurna, tangtu bakal jadi kaamananana. Éta téh kasaeaan Allah anu dihina, kabeneran anu dipiceun, rahmat anu dianggap enteng. Manusa nangtung ngalawan Allah, sarta sakabéh anu sabenerna bakal jadi kasalametan maranéhna, malah robah jadi karuksakan maranéhna. Sakabéh anu ku Allah ditetepkeun pikeun kahirupan ku maranéhna kapanggih jadi pikeun pati. Dina panyaliban Kristus ku urang Yahudi, geus kaasup karuksakan Yerusalem. Getih anu ditumpahkeun di Kalvari jadi beurat anu ngaglugkeun maranéhna kana karuntuhan pikeun dunya ieu jeung pikeun dunya anu bakal datang. Kitu deui bakal kajadian dina poe panungtung anu agung, waktu pangadilan bakal tumiba ka jalma-jalma anu nolak rahmat Allah. Kristus, batu sandungan maranéhna, harita bakal nembongan ka maranéhna minangka gunung pamales. Kamulyaan rarayna, anu pikeun jalma-jalma bener mangrupa kahirupan, bakal jadi seuneu anu ngalalap pikeun jalma-jalma jahat. Ku sabab kanyaah anu ditolak, rahmat anu dihina, jelema dosa bakal dibinasakeun.

“Ku seueur pasemon jeung pangéling-ngéling anu diulang-ulang, Yesus némbongkeun naon anu bakal jadi akibatna pikeun urang Yahudi ku sabab maranéhna nampik Putra Allah. Dina kecap-kecap ieu Anjeunna keur nyarita ka sakumna jalma dina unggal jaman anu nolak narima Anjeunna minangka Panebus maranéhna. Unggal pangéling-ngéling téh pikeun maranéhna. Bait Allah anu dinajiskeun, anak anu henteu taat, patani-patani palsu, para tukang ngawangun anu pinuh ku hina, boga padananana dina pangalaman unggal jalma dosa. Lamun manéhna henteu tobat, hukuman anu geus dipragangkeun ku éta sagala bakal jadi bagianna.” Desire of Ages, 597–600.

Urang baris neruskeun ieu dina artikel salajengna.